

нѣше ли я той понѣкога съ нѣщо, тя ставаше плаха, добра — готова да се предаде.

Тѣ воюваха, защото, може би, се обичаха.

Но този път се раздѣлиха завинаги. Бѣше сигуренъ въ това. Той го пожела, и то много внезапно и за самия него.

Тя не вѣрваше, че се раздѣлятъ.

Той се спрѣ да погледа, какъ снѣжинкитѣ си играятъ около свѣтлината на една електрическа лампа на жгѣла.

Замисли се. Нѣщо старо възкрѣсваше у него.

Нали така миналата вечеръ на сѣщия жгѣлъ гледаха заедно снѣжинкитѣ? Тя го цѣлуна тогава. Нищо отъ това, че бѣха на улицата.

Потѣваше въ споменитѣ. Единъ по единъ се надигаха, оживяваха и смутиха едно случайно спокойствие, което го бѣше обвзело до преди нѣколко минути.

И точно когато стигна предъ вратата си, обхвана го силно желание отново да си говорятъ, както когато не бѣха скарани, утре пакъ да се видятъ, никога да не се раздѣлятъ. Не можеше да си я представи, какъ тя се срѣща съ нѣкой другъ. Да се примири съ това, струваше му се невъзможно.

Да, да, трѣбва да говори съ нея.

Затича се обратно по сѣщитѣ улици. Сякашъ другъ тичаше, а не онзи спокоенъ, решенъ на тази раздѣла човѣкъ. Сега тичаше другъ човѣкъ, уплашенъ, обезумѣлъ.

Улицата бѣше пуста. Снѣгътъ валѣше, сѣщо както миналата вечеръ, когато тѣ бѣха така много щастливи.